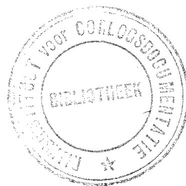

Mussert sprak op den Goudsberg

op 31 Juli 1942

Over den Nederlandschen Staat in het nieuwe Europa

INLEIDING

De Nederlandsche Staat is een organisatievorm van het Nederlandsche Volk, dat spreekt vanzelf. Tot voor kort n.l. in het tijdperk, dat nu van ons heengaat, was vrijwel ieder het er over eens, dat de Staat de hoogste organisatie-vorm was van het Volk. Misschien zijn er Volkenbonds-enthousiastelingen geweest in de jaren 1920-1936, die dit toen reeds ontkend hebben en van meening waren, — doordat de Nederlandsche Staat lid was geworden van den Volkenbond — dat deze Bond en niet meer de Staat, de hoogste organisatie-vorm was van ons Volk. Hoe dit ook zij, dit is in ieder geval geschiedenis geworden, want de Volkenbond — dit instrument tot het in stand houden van onrecht, onrust en verdeeldheid in Europa — is ter ziele en zal niet meer opstaan, waarmede ieder Europeaan kan worden geluk gewenscht.

Wij hebben, behalve den Staat, officieel ook nog het Rijk der Nederlanden, zelfs het Koninkrijk. Art. 2 van de in kracht gelaten grondwet, geeft van het Rijk de definitie « het Nederlandsche grondgebied in Europa ». Zuiverder gezegd, het terrein, gelegen binnen de staatsgrens ten Westen van den Duitschen Staat, ten Noorden van den Belgischen Staat en ten Oosten en ten Zuiden der Noordzee.

Het woord « Rijk » wordt door vele Europeesche volkeren gebruikt en door alle Germaansche. De Duitschers spraken van het Duitsche Rijk en na de inlijving van Oostenrijk en het Sudetenland, is ingevoerd de benaming : het Groot-Duitsche Rijk. De Zweden, de Noren en de Denen hebben ieder hun Koninkrijk. Ieder Germaansch Volk heeft dus zijn Rijk en ieder Germaansch Volk heeft ook zijn staatsbegrip.

De groote revolutie van onzen tijd zal ook den inhoud van deze begrippen wijzigen, na het noodige gekrakeel en de noodige verwarring, welke iedere revolutie van grooten omvang onvermijdelijk begeleiden.

Het is nu reeds onze taak om aan de ontwikkeling richting te geven. Daartoe moge het onderstaande dienen.

Europeesch saamhoorigheidsbesef

Er zijn tijden geweest dat volkeren en stammen in Europa min of meer solidair met elkander in Europeesch verband samenleefden. Ons is geleerd van het Romeinsche Rijk, dat eens een groot deel van Europa omvatte ; honderden jaren later ontstond het Rijk van Karel den Groote ; weer honderden jaren later was het bloeitijdperk van het « Heilige Römische Reich Deutscher Nation ». Deze groote gebieden waren geen straf georganiseerde staten, zooals kenmerkend is voor de 19de eeuw, maar waren meer een conglomeraat van volken en stammen onder vorstjes en potentaatjes, die min of meer samen gebonden werden door een krachtige heerschersfiguur daarboven. De verkeersmiddelen waren te primitief om een band van beteekenis te vormen tusschen de volkeren. Zulk een heerschersfiguur was zijn halve leven op reis, om althans eenigermate den band te behouden. Het meest typische en tragische voorbeeld daarvan was Karel V, de laatste middeleeuwsche heerschersfiguur.

De ontdekking van nieuwe werelddeelen met de daarmede gepaard gaande ontwikkeling van de zeevaart, veroorzaakte, dat de aan de zeeën wonende volkeren van Europa, het gezicht meer en meer naar de zee wendden en zich minder bekommerden om den samenhang in Europa. Spanje, Portugal, Nederland, Engeland, Frankrijk, werden zeevarend, zij gingen koloniseeren, hun belangen gingen meer in overzeesche richting. Toen vrijwel de geheele wereld, die daarvoor in aanmerking kwam, door de Westelijke volkeren van Europa in de 17de, 18de en 19de eeuw was veroverd en gekoloniseerd, waren de Midden Europeesche volkeren in zooverre hersteld van hun onderlinge twisten en oorlogen, dat ook zij aan deze koloniseering wilden deel hebben. Zij kwamen eigenlijk te laat en de reeds bezittenden wilden niets van hun bezit afstaan en zagen, onder aanvoering van Engeland in de Midden-Europeesche volkeren, slechts lastige concurrenten. Dit leidde mede tot den oorlog van 1914—1918.

Deze oorlog zal in de historie nog na honderden jaren bekend staan als het einde van een tijdperk, dat in de 16de eeuw begon.

Het is deze oorlog, die Europa verzwakte en de werelddeelen daarbuiten zoodanig versterkte, dat Europa's hegemonie over de wereld onherstelbaar werd geschokt. Vast staat reeds nu, dat het nationaalsocialisme en het fascisme historisch noodzakelijk waren om Europa te behouden. Zonder deze leidinggevende en scheppende stroomingen der 20ste eeuw, zou Europa reeds nu vernietigd zijn door het communisme. Het is de onvergankelijke verdienste van Hitler en Mussolini, dat zij Europa daarvoor bewaren. *Men ziet het duidelijk, dat het in deze geweldige worsteling gaat om de vorming van Continenten. De tijd, waarin het voor Staatjes mogelijk was om oorlog te voeren of z.g. neutraal te zijn, is voorbij. Zelfs de tijd, dat een groote Staat alleen tegen een anderen Staat oorlog voerde, behoort tot het verleden. Complexen van Staten, Continenten worden in bloed en staal te samen gesmeed tijdens hun oorlog tegen elkander. Alleen een Continent, dat industrieel hoog ontwikkeld is, is in staat een modernen oorlog te voeren, waarbij vele duizenden vliegtuigen, tanks en kanonnen en honderden oorlogsvaartuigen noodig zijn. En nog altijd geldt deze ijzeren wet, dat zij, die zich niet kunnen of willen verdedigen te gronde gaan.*

Ook op economisch en verkeerstechnisch gebied is de ontwikkeling zoo, dat grootere eenheden zich vormen.

Na eeuwen van losmaking en uitzwerving, komt nu wederom een tijdperk, waarin de Europeesche volkeren zich bewust worden van de noodzakelijkheid hunner solidariteit. Er zal een solidair Europa moeten ontstaan uit de worsteling van dezen tijd of Europa zal te gronde gaan na 20, 50 of 100 jaren, wanneer een nieuwe beproeving over ons werelddeel zal komen.

Het winnen van den oorlog tegen het verbond van het Aziatische communisme en het Amerikaansche kapitalisme, zal gevolgd moeten worden door het winnen van den vrede binnen Europa door de ordening der Europeesche volkeren, de samenwerking, het elkander respecteeren en waardeeren, zoodat de verdediging van Europa wordt beleefd als een algemeen belang en een algemeene plicht. Zou deze vrede niet kunnen worden gewonnen, dan zullen de honderdduizenden, die in deze jaren hun jong leven in den strijd laten, Europa niet redden, doch slechts uitstel van executie geven.

Germaansche samenwerking

Het krachtigste deel van Europa zal zonder twijfel moeten worden gevormd door het gemeenebest der Germaansche volkeren, dat met elkander in betrekkelijk korten tijd 150 millioen zielen zal moeten omvatten, wil het kans hebben zich in de toekomst in de wereld te handhaven. Men kan zonder overdrijving zeggen, dat van den vrede tusschen de Germaansche volkeren, hun wil tot samenwerking, hun bereidheid om het belang van het gemeenebest te doen voorgaan boven het belang van ieder afzonderlijk, de toekomstige bestaansmogelijkheid van Europa afhangt. Hoe moet dit worden verkregen ?

Wat dit betreft, doen wij goed eens een blik te werpen over den Oceaan en ons te realiseeren, dat daar ontstaan is over een oppervlakte, aanzienlijk grooter dan geheel Europa : de Vereenigde Staten van Noord-Amerika. Zal Europa komen tot de Vereenigde Staten van Europa ? Daarop vermag niemand een antwoord te geven. Wel kunnen wij als nationaal-socialisten zeggen, dat in ieder geval daaraan zal moeten vooraf gaan een vereeniging van diegenen, die zijn van hetzelfde bloed, de samenhoorigheid van het Germaansche ras, omgezet in een staatkundige daad.

Reeds sinds lang hebben wij N.S.B.'ers dit ingezien; ontelbare malen vóór den oorlog daaraan uiting gevend door onze solidariteit en door het aandringen op samenwerking tusschen het Duitsche en het Nederlandsche volk. Na den oorlog in meer concreten vorm door de hoop en de verwachting uit te spreken, dat een Germaansche Statenbond zal ontstaan, omvattende alle Germaansche volkeren van het Europeesche continent. Deze Germaansche Statenbond is de eenige geschikte weg om de Germaansche volkeren tot samenwerking te brengen. Daarop hebben wij ons streven te richten.

In Amerika heeft men ingevoerd het begrip « Westelijke haemispheer », hetgeen beteekent de Amerikaansche levensruimte. Tot deze Amerikaansche levensruimte rekenen zij niet alleen geheel Noord- en Zuid-Amerika, maar tevens de Philippijnen, Nederlandsch Indië, Groenland, IJsland, een deel van Afrika, enz. Zij, die dat begrip huldigen, zijn dezelfde lieden die op Duitschland scholden en schelden, omdat Duitschland het begrip levensruimte heeft ingevoerd, overigens in veel bescheidener vorm.

De Germaansche Statenbond zal ook een levensruimte moeten hebben. In de eerste plaats vallen daar natuurlijk onder de woongebieden van het Duitsche volk, het Nederlandsche volk, het Zweedsche, het Noorsche en het Deensche. Daarenboven Noord- en Oostzee als binnenzeeën en voorts zeker ook de groote Oostruimte, gelegen tusschen de Oostzijde van de woonruimte van het Duitsche volk en de Oostgrens van het toekomstige Europa, waar ons werelddeel dus verdedigd zal worden.

Hoe zal deze Germaansche levensruimte worden genoemd ? Er gaan stemmen op, zoowel hier te lande als in Duitschland, in nationaal-socialistischen kring, die er voorstander van zijn om deze geheele levensruimte samen te vatten onder de benaming « Germaansch Rijk », korter nog : « het Rijk ». Onwillekeurig gaan de gedachten daarbij terug naar het vier eeuwen geleden gestorven « Heilige Römische Reich Deutscher Nation », echter in hoofdzaak dan als voorbeeld hoe het niet moet. Rome tot hoofdstad te willen zien van het toekomstige Germaansche Rijk is niet bepaald datgene, wat ons nationaal-socialisten voor oogen staat.

De invoering van het begrip « Germaansch Rijk » als omvatting van de Germaansche levensruimte, behoeft bij niemand op eenig bezwaar te stuiten. Te spreken zonder meer van « het Rijk » is bewust of onbewust verwarring stichten en koren op den molen van onze vijanden. De term « het Rijk » (« das Reich ») is op dit oogenblik een volkomen vaststaand begrip voor het Duitsche volk en zijn leidende figuren. Het is niet meer en niet minder dan de Duitsche eenheidsstaat, omvattende alle Duitschers.

Een paar voorbeelden mogen daartoe dienen. Daar zijn dan de geschriften van Ernst Rudolf Huber, een belangrijk schrijver over modern Duitsch Staatsrecht, voorts de publicaties van den secretaris van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken Wilhelm Stuckart en anderen. De eerste noemt « het Rijk » de zeer bepaalde politieke gestalte waarin het Duitsche volk tot Staat geworden is, dus de staatsche eenheid van het Duitsche volk. De staats-secretaris Stuckart beschrijft de maatregelen, die reeds genomen zijn om het Duitsche Rijk tot een eenheidsstaat te smeden.

Wij hebben natuurlijk als Nederlanders niet het recht om een andere opvatting van den Duitschen Staat te hebben als het Duitsche Volk zelf. Tenslotte is deze Duitsche opvatting van het Duitsche Rijk precies dezelfde als de Nederlandsche opvatting van het Nederlandsche Rijk. Afgezien van een handjevol warhoofden, is er toch niemand in Nederland, die het Nederlandsche Rijk zou willen verdeelen, zooals eens de Zeven Provinciën verdeeld waren. Niemand onzer wenscht terug naar de staatrechtelijke verhoudingen, zooals die golden in den tijd van de Zeven Provinciën. Sinds 1815 hebben wij binnen de Rijksgrenzen, den toestand, welke Huber en Stuckart wenschen voor het Duitsche volk binnen de grenzen van het Duitsche Rijk.

Men moet van ieder politiek inzicht verschoond zijn of opzettelijk (zooals de Engelschen sinds jaren doen) wantrouwen en haat zaaien tusschen de Germaansche volkeren van het Continent om een theorie te verkondigen, die daarop neerkomt, dat de Germaansche volkeren « Heim ins Reich » moeten. « Das Reich » is tot en met den huidigen dag datgene, wat de Duitschers er onder verstaan, nl. de Duitsche eenheidsstaat. Wie onder die omstandigheden spreekt over « Heim ins Reich », kan beter direct voor de Engelsche radio gaan staan. In Londen kan men altijd nog wel menschen gebruiken, die de verstandhouding tusschen Nederlanders en Duitschers zoo grondig mogelijk willen bederven en er ook graag voor betalen. Het is juist onze taak, als nationaal-socialisten, om het tegendeel te bewerken en het is de verantwoordelijkheid van de N.S.B. om daarin de leiding te hebben.

Ik acht het niet onmogelijk, dat er een tijdstip zal komen, waarop de Germaansche volkeren in plechtige samenkomst, ieder voor zich, afstand zullen doen van de benaming « Rijk », zoodat er dan geen Groot-Duitsch Rijk, geen Nederlandsch Rijk en geen Scandinavische Rijken meer zullen zijn, doch een Groot-Duitsche Staat, een Nederlandsche Staat en Scandinavische Staten, welke Staten te samen den Germaanschen Statenbond zullen vormen. Dit afstand doen zou den weg vrij maken voor de oprichting van een nieuw begrip, nl. « het Germaansche Rijk », omvattende de Germaansche levensruimte. Het sein daartoe zou dan toch moeten uitgaan van den man, die de roeping heeft als Germaansch Führer op te treden, niet alleen door zijn genialiteit en de leiding gevende rol, die hij vervult bij de redding van Europa van het gevaar van vernietiging door het communisme, maar in dat geval tevens duidelijk daarvoor voorbestemd, doordat Adolf Hitler, van geboorte Oostenrijks staatsburger en door zijn dienstneming in 1914 in het Beiersche leger van zijn staatsburgerschap vervallen verklaard, jarenlang statenloos is geweest, dus in die jaren reeds uitsluitend Germaansch leider was.

Frankrijk en later Engeland hebben door de eeuwen heen getracht de samenwerking der Germaansche volkeren op het Continent te beletten. Zij achtten het hun belang de kracht van het Duitsche en het Nederlandsche volk zooveel mogelijk te verlammen. Daarom hebben zij, ten aanzien van de beide volkeren, precies dezelfde houding aangenomen : inperken en splitsen. De Fransche politiek van de Rijngrens werd niet alleen aangenomen tegenover het Duitsche volk, maar evenzeer tegenover het Nederlandsche volk. De Fransche politiek van de ontkenning van de eenheid van het Duitsche volk en de uitvinding van een Main-linie, vond precies zijn pendant in de Nederlanden. Toch is er een Duitsch volk, dat zelfs door het verdrag van Versailles niet kon worden kapot geslagen. Toch is er een Nederlandsch volk, dat door Spanjolen, Franschen en Engelschen niet kon worden vernietigd. *Wat wel bijna geheel kapot is gemaakt, dat is het besef, dat Duitschers en Nederlanders niet alleen als buren groote gemeenschappelijke belangen hebben, maar als volkeren van eenen bloede, loten van den gemeenschappelijken stam, broeders, bondgenooten op leven en dood, met elkander verbonden behooren te zijn. Dit besef weer tot leven te brengen en in sterke daden om te zetten is een levensbelang voor ons allen.*

Dan zijn er nog ten slotte de twee groote vijanden, die elken normalen groei van wederzijdsch vertrouwen, wil tot samenwerking en onderlinge achting in de wielen rijden, nl. het imperialisme en het separatisme. Daarom heeft de Rijkscommissaris in de bezette Nederlandsche gebieden zoo terecht gezegd : van onzen kant als Duitschers geen imperialisme ; Gij Nederlanders, van Uw kant geen separatisme. Dit is een korte formuleering, die duidelijk is en juist. Wij willen ons uit innerlijke overtuiging daaraan ten volle houden. Immers, de Germaansche lotsverbondenheid eischt gebiedend de samenwerking op nationaal-socialistischen grondslag, d.w.z. de erkenning en de waardeering van elkander als volkeren, het doen voorgaan van het gemeenschappelijk belang boven dat van ieder afzonderlijk en dus tevens de bestrijding van imperialisme en separatisme.

Imperialisme is niet alleen een staatkundig begrip, maar meer nog een geestelijke en maatschappelijke houding. Wanneer een Duitscher over de Nederlandsche taal, die in geen enkel opzicht onderdoet voor de Duitsche taal, noch als voertuig der gedachten, noch als wetenschappelijk instrument, in kleineerenden zin spreekt, dan gevoelen wij Nederlanders dit als imperialisme.

Wanneer een Duitscher zijn kennis en vernuft gebruikt om de ontplooiingskansen, die ons volk nog zijn overgebleven, te verkleinen, of zijn bestaansmogelijkheden te ondermijnen om het Duitsche kapitalisme te bevorderen, dan is hij in het beste geval een Duitsche imperialist. Wanneer de eigen aard van het Nederlandsche volk en zijn kunnen en kennen als volk ontkend of gedenigreerd worden, dan wordt daarmede een dam opgeworpen tegen de samenwerking, welke wij begeeren ten bate van het gemeenebest der Germaansche volkeren. Er zijn er zelfs, die meenen nationaal-socialist te zijn of zich als zoodanig vermomd hebben en ons er toe willen bewegen te doen wat de Engelschman van ons verlangde, nl. ons eigen bloed verloochenen, dat in het Boerenvolk van Zuid-Afrika stroomt. Dit is natuurlijk een onbegonnen iets. Wij verraden onze nationaal-socialistische beginselen niet, nu niet en nooit. Wij verloochenen ons bloed niet. Wij zijn en blijven Nederlandsche nationaal-socialisten. Wij moeten alleen afleeren ons er over op te winden als wij zulke tegenstanders op onzen weg ontmoeten. Er is meer domheid in de wereld dan slechtheid. Over de dommen moeten wij ons niet opwinden, want God heeft hen zoo geschapen met de leege ruimte bovenin. Over de slechten moeten wij ons niet opwinden, want dat is zonde van onzen tijd en onze kracht.

Wat het separatisme betreft, dit uit zich overal daar, waar gezocht wordt naar datgene, wat de Duitschers en Nederlanders zou kunnen scheiden en in onwilligheid ten aanzien van datgene, wat ons bindt. Er zijn dingen, die het Duitsche volk beter kan doen dan het Nederlandsche, waarin het Duitsche volk ons kon voorgaan, onze leermeester kan zijn. Dit niet te willen erkennen omdat het Duitsch is, is separatisme.

Dat de Germaansche volkeren in hun onderling verkeer een taal moeten bezigen, die hen tot elkander brengt en dat die taal het Duitsch zal zijn, is duidelijk. Niet omdat het Duitsch een betere of een hoogere taal zou zijn dan het Nederlandsch of het Zweedsch, maar omdat er 80 millioen Germanen zijn, die Duitsch spreken, waartegenover slechts 14 millioen, die Nederlandsch spreken en 8 millioen, die Zweedsch spreken. Het niet willen bezigen van de Duitsche taal als voertaal tusschen de Germaansche volkeren, is separatisme.

Noodig voor de samenwerking is, afweer van imperialisme en separatisme. Daarbij moet er tegen gewaakt worden, dat rechtvaardige, billijke Duitsche belangen niet worden geofferd uit vrees daarvoor, dat zij als imperialisme worden uitgekreten.

Daarbij moet er tegen gewaakt worden, dat rechtvaardige, billijke nationale aspiraties van het Nederlandsche volk zouden worden onderdrukt, onder voorwendsel van het tegengaan van separatisme. Is deze afweer dus de negatieve kant van de samenwerking tusschen de Germaansche volkeren, de positieve kant daarvan is de wederzijdsche wil tot respecteering van elkander, het besef, dat een verlies, dat de één treft, ook den ander raakt. Wij moeten eens zoover komen, dat een bombardement van Keulen, Lübeck of Rostock ons Nederlanders treft, alsof het Amsterdam, Utrecht of Delft zou zijn. Zoover is het nog niet, maar eens moet het toch zoover komen. En omgekeerd, elk verlies van Nederlandsch bezit moet den Duitschers treffen.

Dat het niet zoo is, bewijzen de uitingen van leedvermaak ten aanzien van de groote moeilijkheden, waarin het Nederlandsche volk nu verkeert en de ontzaglijke verliezen die het lijdt. Duitsch imperialisme en Nederlandsch separatisme zijn de vijanden van Germanje's bestaansmogelijkheid.

Wanneer het Duitsche volk, dat op dit oogenblik alleen reeds veel sterker is dan de andere Germaansche volkeren tezamen, een politiek van onderdrukking en overheersching zou volgen, dus een imperialistische politiek, dan zou het na het winnen van den oorlog, den vrede verliezen, hetgeen later, misschien eerst veel later, op een kritiek tijdstip, funeste gevolgen zou hebben.

Wanneer anderzijds de kleinere Germaansche volkeren, niettegenstaande de Russisch—Amerikaansche les van heden, zouden voortgaan met separatisme en de ontkenning van de noodzakelijke solidariteit, missende het bewustzijn, dat wij als Germaansche volkeren staan en vallen met elkander, dan begaan zij niet alleen een domheid, maar handelen misdadig.

Zoo zij dan ons oog gericht op de vorming van den Germaanschen Statenbond, de staatkundige vorm van samenwerking der Germaansche volkeren in hun levensruimte, die wellicht later met vrucht en zonder verwarring te stichten, genoemd zal kunnen worden

« het Germaansche Rijk ». De vijanden van deze lotsverbondenheid zijn de visschers in troebel water, de imperialisten en de separatisten. Geschaard om de zwart-roode vaan, welke in December 1931 is geheschen en sindsdien het nationaal-socialisme in de Nederlanden symboliseert, blijven wij als oprechte en doelbewuste oude strijders, onze vijanden kennend en in het oog houdend, de groote taak der verzoening tusschen de volkeren van Germaanschen bloede dienen naar eer en geweten.

De Germaansche Statenbond

De Germaansche Statenbond zal dus de staatkundige vorm moeten zijn van de samenwerking der Germaansche volkeren ter behartiging van die belangen, die allen aangaan. In de eerste plaats dus de gemeenschappelijke verdediging van Europa, in de tweede plaats de bevordering van de gemeenschappelijke welvaart. De duizenden leden der Beweging die dienen in de Waffen ϟϟ, het Legioen, het N.S.K.K., de Nachrichtentruppen en bij de Ambulance, zullen in de historie hun grootste beteekenis daarin vinden, dat zij het begin zijn van de nieuwe Nederlandsche weermacht, welke alleen bestaansrecht kan hebben als deel van de toekomstige Germaansche weermacht.

Ik ben er van overtuigd, dat de Nederlandsche soldaat, behoorlijk afgericht, modern bewapend en goed aangevoerd, niet zal behoeven onder te doen voor een Duitsch soldaat en dat zij dus in de toekomst, gelijk gerechtigd naast elkander zullen kunnen staan. Wij kunnen er zeker van zijn, dat de grenzen van Europa blijvend bewaakt zullen moeten worden. Wij zelven wonen aan de Westgrens en dat wij dus ons aandeel zullen hebben bij te dragen in de verdediging van de Westkust van Europa, spreekt vanzelf.

Maar behalve in het Westen, moet de wacht voor Europa worden betrokken in het Oosten, aan de Wolga, tot aan de Noordelijke IJszee. Ook dààrin zal het Nederlandsche volk zijn deel hebben te dragen; het Nederlandsche contingent zal in verhouding tot het Duitsche, een sterkte moeten hebben als overeenkomt met de verhouding tusschen het totaal aantal Nederlanders en het totaal aantal Duitschers, dat in Europa woont en leeft. De nieuwe Nederlandsche Regeering heeft tot plicht de maatregelen te nemen, die daartoe zoo spoedig mogelijk leiden. Gelijkgerechtigd zijn, de eenige mogelijke basis voor samenwerking tusschen Germaansche volkeren, berust op den wil gelijke plichten met toewijding te vervullen.

Wij Nederlanders hebben dus in te zien, dat de wacht aan IJssel en Maas verlegd zal moeten worden naar de Wolga en dat dit een groote vooruitgang beteekent. Onze mannen, die aan het Oostfront staan, weten, dat zij hun Vaderland daar verdedigen en putten daaruit de bereidheid en de kracht om te offeren en te dienen.

Economische samenwerking

Wat de economische samenwerking betreft, die staat nog volkomen in de kinderschoenen. Dat ook deze samenwerking op nationaal-socialistischen grondslag moet berusten, spreekt voor ons van zelf. Op dit gebied is het het kapitalisme, dat als vijand van het nationaal-socialisme van de oorlogsomstandigheden gebruik maakt om te handelen in strijd met hetgeen een juiste economische samenwerking vereischt.

Duitsche en Nederlandsche kapitalisten hebben zeker de neiging elkander te vinden, hebben elkander reeds hier en daar gevonden, ten koste van de volksbelangen. Vóór Mei 1940 hebben wij ons fel gekeerd tegen de ordening voor de vriendjes, wij moeten nu het program uitbreiden. Als goede nationaal-socialisten keeren wij ons niet alleen tegen de ordening voor

de vriendjes, maar evenzeer tegen de ordening van de bankiers en de trusts. Wanneer wij dat doen, stuiten wij op Duitschers, die verkondigen, dat de N.S.B. toch niet zoo « Deutschfreundlich » is als zij wenschelijk achten. Ons antwoord daarop is : dat inderdaad dit door hen gewenschte soort «deutschfreundlichkeit» ons vreemd is en dat wij hen aanraden zich te herinneren, dat de Führer gezegd heeft : « ik ben nationaal-socialist ten oorlog getrokken ; ik zal als nog fanatieker nationaal-socialist terugkeeren ».

De bestrijding van het kapitalisme en het marxisme zal de eerste tien jaren onverpoosd moeten doorgaan, ook al zou het Amerikaansche kapitalisme en het Russische communisme nog vandaag militair vernietigd zijn.

Het behoort evenzeer tot de taak van een nationaal-socialistische Nederlandsche Regeering om dezen strijd op zich te nemen ten behoeve van het welzijn van het Volk. Ik kan mij dus volkomen begrijpen, dat Duitsche en Nederlandsche kapitalisten niet bepaald geestdriftig zijn bij de gedachte aan de komst van een Nederlandsche nationaal-socialistische regeering en zich veel moeite willen getroosten om dit tijdstip zoo lang mogelijk te doen verschuiven.

Economische samenwerking in Germaansch verband en daarbovenuit in Europeesch verband, stelt natuurlijk voorop, dat de volksche ontplooiing niet wordt belet om te voldoen aan de zelfzucht ten koste van het algemeen. Activiteit zal zooveel mogelijk bevorderd moeten worden en alleen daar worden ingeperkt, waar zij zich zou ontplooien ten koste van een doeltreffende ordening, die het welzijn van het algemeen vordert. Daarvan zijn wij natuurlijk op dit oogenblik nog ontzaglijk ver verwijderd, hetgeen ons niet moet beletten vertrouwen te hebben in een nationaal-socialistische toekomst.

De Europeesche levensruimte in het Oosten

Als derde belangrijk punt der Germaansche samenwerking, staat dan het geweldige vraagstuk van de Europeesche levensruimte in het Oosten. Tusschen de grens waar de wacht betrokken zal worden en het huidige woongebied van het Duitsche volk, ligt een oppervlakte zoo groot als een belangrijk deel van Europa. Daar wonen en leven vele volkeren in een sterkte van tientallen millioenen zielen. Deze gebieden zullen moeten gaan behooren tot de Germaansche levensruimte. Groote mogelijkheden openen zich daar. Er zal moeten worden gewerkt, zooals wij eeuwen in Indië hebben gedaan : in het zweet ons aanschijns. Wat er bereikt zal kunnen worden, kan worden nagegaan uit hetgeen het Nederlandsche volk heeft tot stand gebracht op Java en Sumatra, de modelkolonie der wereld.

Er zijn lieden, die er op zinnen, het Nederlandsche volk zoo arm mogelijk te maken en zooveel mogelijk werkloos, dan moeten hier wervingsbureaux worden opgericht om Nederlandsche koeli's te werven voor de Oostgebieden. Dezulken zijn natuurlijk vijanden van ons Volk en vijanden van de Germaansche samenwerking. Iedere Nederlander en iedere nationaal-socialist moet hen als zoodanig behandelen.

Gaarne wil het Nederlandsche volk zijn aandeel dragen in den arbeid, in de ontginning, in het bestuur, op die gedeelten, die de Führer ons Volk voor deze krachtsonplooiing zal aanwijzen. Vooruitloopende daarop, ben ik van meening, dat de Nederlandsche Arbeidsdienst daar een taak te verrichten heeft, dat boeren als agrarische leiders hoogst nuttig kunnen zijn, en dat Nederlandsche ondernemers met hun werktuigen en hun arbeiders daar belangrijk werk kunnen doen, zonder aantasting van onze volkskracht en onzen volksaard. Ook op dit gebied zal een nationaal-socialistische Nederlandsche Regeering een groote taak hebben te verrichten.

Zoo zie ik dus het ontstaan van het nieuwe Europa, zoo zie ik de Germaansche samenwerking, zoo zie ik de noodzakelijkheid van de komst van den Germaanschen Statenbond en de regeling der Germaansche aangelegenheden.

De Volksstaat

In de officieele nationaal-socialistische literatuur komt de biologisch-organisch-rassisch-volksche staatsgedachte voortdurend tot uiting. De Staat is de totaliteit aller volksgenooten, samengevat in één enkele op zeer bepaalde wetten berustende volkspersoonlijkheid. De Staat is het volk in één persoon. Het volk is het natuurlijke, het uit de natuur gegroeide. De Staat is de rechtsvorm, waarin het volk als geheel besloten ligt, om rechtelijk als « volk » te zijn, hij is de rechtsvorm, waarbinnen zich het leven der volksgemeenschap en dat van

al hun leden voltrekt, en waarin de totaliteit aller volksgenooten den strijd voert om het levensrecht der natie en daarmede om de bestaans- en ontwikkelingsmogelijkheden van elk afzonderlijk.

De nationaal-socialistische staat is de rechtsvorm van het georganiseerde volk. Het volk is evenwel de rechtsgrond van den Staat. De materie van den Staat levert het volk, dat gedefinieerd wordt als een veelheid van gelijke afstammelingen, gelijke taal en gelijke cultuur.

Het individu is niets zonder lid van een volksgemeenschap te zijn. Het volk namelijk is alleen bestaanbaar in een volksgemeenschap, d.i. de samenvatting van alle volksgenooten tot een harmonisch denken, voelen en handelen in alle dingen, die fundamenteel zijn voor de vorming van de zaken der natie. Uit de volksgemeenschap groeit de staat. De staat berust op den wil van het volk en zijn leider.

Daarom wordt de nationaal-socialistische staat een « volksstaat » genoemd, waarvan het wezen bestaat in het bewerkstelligen van een voortdurende, levendige verbinding van leiding, staat en volk en een het geheel geregeld doorstuwenden bloedsomloop ; de verwerkelijking van den wil van den Leider en de samenvatting van het volk in alle gebieden en levenskringen tot een gedisciplineerde en doelmatig geleide arbeids- en levensgemeenschap van tot nu toe ongekende kracht en prestatievermogen.

In het begrip van zulk een volksstaat zullen waar socialisme en echt nationalisme harmonisch tot hun recht komen, want werkelijk socialisme is alleen aanwezig in de bereidheid der volksgenooten van alle standen om absolute sociale rechtvaardigheid te beoefenen en zich bij onderling verkeer niet als klasseleden, doch als volksgenooten te gevoelen. Bovendien in het bewustzijn, dat de volksgemeenschap — de natie — de eenige bron is, waaruit op den duur op natuurlijke wijze het welzijn van den afzonderlijken beroepsstand, van het huisgezin, van den afzonderlijken volksgenoot kan komen, en dat verder een sociale verheffing van de werkende volksmassa's beslist afhangt van een nationalen grondslag.

De nationaal-socialisten veroordeelen zeer scherp de Hegeliaansche opvatting van het doel van den Staat : de Staat is niet zelfdoel, of wereldpresente God. Hegel zou de beteekenis van het volk hebben geminacht en den Staat hooger hebben gesteld dan het volk. De Staat is enkel middel om de positie van het Volk voor nu en in de toekomst te garandeeren.

Het spreekt vanzelf, dat het hierboven gegevene slechts een beknopt overzicht vormt, dienende om de nieuwe Europeesche orde gestalte te geven. Dit is de noodzakelijke voorwaarde om verder met vrucht te kunnen spreken over den nieuwen Nederlandschen Staat, die moet worden opgericht als opvolger van den democratischen staat, die in 4 1/2 dag in Mei 1940 in elkander is geploft.

Die Staat moet passen in het wordende nieuwe Europa en daarom moeten onze gedachten over het nieuwe Europa eenigermate vasten vorm hebben aangenomen, alvorens over den nieuwen Nederlandschen Staat kan worden gesproken.

Staat en Beweging

De taak en de rechten van den Staat worden dus in de eerste plaats beperkt door het lidmaatschap van den Germaanschen Statenbond en doordat de Leider van dien Bond (de Führer) tot zich moet trekken datgene, wat algemeen Germaansch geregeld moet worden en waarover het bovenstaande handelde. Daaraan verleent de Staat zijn medewerking, voor zoover die gewenscht is. Overigens heeft de Staat een zuiver Nederlandsche taak en wordt daarbij gestuwd en geleid door de Beweging, als eenige politieke verantwoordelijke wilsuiting van het Volk.

De Beweging is het stuwende hart ; in de Beweging vormt zich de wil, die door den Staat tot uiting moet worden gebracht in wetgevenden en besturenden vorm. De Beweging eischt de volksleiding voor zich op. Na de Fransche Revolutie is het zoo gegaan, dat de Staat vrijwel geheel afstand deed van de volksleiding.

De Roomsch-Katholieke Kerk eischt de volksleiding practisch geheel voor zich op en wenscht de Staat teruggebracht te zien tot een soort administratief lichaam, dat de onaangename werkjes opknapt, zooals belasting-inning, militairen dienstplicht, gevangenen bewaren, enz., enz. Aan zulk een eisch zal de Nationaal-Socialistische Beweging nimmer kunnen of willen voldoen. Wel is zij bereid met de Kerk tot overeenstemming te komen en aan de Kerk te laten, datgene, wat zij voor de uitvoering van haar religieuse roeping behoeft. Voor de andere kerken geldt principieel hetzelfde, maar de bezwaren zijn daar minder groot, daar het Protestantisme niet zulk 'n absolute aanspraak maakt op de volksleiding.

Doordat de Staat zich terugtrok van de volksleiding, ontstond op dit gebied een vacuum. Daarin stortten

zich de Joden en de vrijmetselaars, die met behulp van het marxisme en het liberalisme de leiding van een deel van het Volk tot zich trokken in politieke partijen. Het antwoord van de Kerken was daarop, dat zij zich ieder ook een politieke partij grondden, welke partijen eigenlijk niet anders waren dan verlengstukken van de Kerken tot het geven van orders aan den Staat.

Die politieke partijen waren voogden en meesters van den Staat en tevens controleurs. De ervaring heeft geleerd, dat contrôle nooit kan worden gemist. Het parlement heeft in den aanvang van zijn bestaan dan ook een nuttige functie verricht als contrôle-apparaat op de Regeering. Met de ontaarding van het parlement kwam ook de ontaarding van deze functie ; dat is ten onzent het duidelijkst gebleken in de kwestie Oss, waar het parlement slechts een schijnvertooning hield om het volk zand in de oogen te strooien.

De politieke partijen zijn er niet meer en het parlement is ter ziele. Wanneer daarvoor niets in de plaats zou komen, zou het niet lang duren of het Staatsabsolutisme vierde hoogtij. Vandaar tot een terreursysteem, dat het geheele volk in knechtschap zou brengen, ten behoeve van machtswellust en gouddorst van een kleine groep uitbuiters, zou nog slechts één stap zijn. Daarom is er noodig een politiek dragende volkskern, die haar organisatie vindt in de Beweging. Die Beweging moet zuiver zijn ; iedere vorm van corruptie in de Beweging moet als een veel ernstiger fout worden aangezien dan corruptie in den Staat. Onze Beweging zal zich op dit punt sterk hebben te bezinnen en het is mijne bedoeling, wat dit betreft, geleidelijk maar zeker de teugels straffer aan te trekken. Binnen de Beweging moet onderlinge critiek en wrijving mogelijk zijn, in dien vorm, dat daaruit blijkt, de wil tot opbouw en zuivering. Er zijn uitingen in de Beweging en hare organen, die er op duiden, dat van deze voor elk leven noodzakelijke vrijheid wordt gebruik gemaakt om elkander af te kraken en te hinderen. Ik volg deze uitingen nauwkeurig en op het tijdstip, waarop ik dit gewenscht zal achten, zal aan de zondaren hun zondenregister worden voorgehouden, met de gevolgen van dien.

De politieke wil van het Volk wordt dus gevormd in de Beweging en uitgedragen door de Beweging bij haar leidinggevende taak in het Volk. Daarom zullen de gezagdragers der Beweging in de naaste toekomst een belangrijke positie innemen, die zeker niet onderdoet voor die, van de gezagdragers van den Staat.

Staat, arbeidsgemeenschappen en gewesten

Een volgende beperking van de staatstaak wordt gevormd door de volksordening. Een volk is volgens onze nationaal-socialistische beginselen geen hoop individuen, doch een organisme. De organen van dit organisme hebben het recht op ontplooiing met deze beperking, dat die ontplooiing niet mag ontaarden in onderlinge bestrijding, noch in het afbreuk doen aan het geheel. Integendeel, ieder orgaan moet er principieel op zijn gericht bij te dragen aan het welzijn en den bloei van het geheel. Voor deze volksordening is, ten aanzien van de taak, die ieder volksgenoot verricht op maatschappelijk gebied, gedacht aan zes groote arbeidsgemeenschappen.

De eerste is de Landstand, omvattende allen, die werkzaam zijn in landbouw en vissscherij.

De tweede is het Arbeidsfront, omvattende hen, die werkzaam zijn in het economisch leven.

De derde omvat allen betrokken bij onderwijs en opvoeding.

De vierde hen, die in de volksgezondheid en de volkszorg werken.

De vijfde omvat de cultureele werken en

De zesde tenslotte de ambtenaren en de politie.

Deze nationale werkgemeenschappen moeten ieder een zoo zelfstandig mogelijk leven voeren, opdat zij zich zooveel mogelijk zullen kunnen ontplooien. Dat de leiding van deze werkgemeenschappen in alle belangrijke posities in handen moet zijn van betrouwbare nationaal-socialisten, dus vertrouwensmannen der Beweging, dat spreekt vanzelf.

Tenslotte wordt de taak van den Staat beperkt door eigen leven te geven aan gewesten, streken, steden en dorpen. De Germanen zijn ingedeeld in Germaansche volkeren. Ieder Germaansch volk heeft zijn eigen

karakter, is om zoo te zeggen, een varieteit. Te trachten deze karakters te ontkennen, te vervormen of te onderdrukken, is tyrannie, die tot haat leidt en in het beste geval tot verarming. Vandaar, dat de Germaansche leiding slechts tot zich trekt, datgene, wat in het belang van alle volkeren centraal geregeld moet worden. Dit principe houdt echter niet stil bij de volkeren, maar zet zich door tot in de kleinste werkgemeenschappen. Om ons te bepalen tot ons Volk, zal ik niet op tegenspraak stuiten als ik constateer, dat wij van een geboren en getogen Dokkumenaar, geen typische Maastrichtenaar kunnen maken. Holland heeft een ander karakter dan Friesland, Groningen een ander dan Brabant, enz.. Een straffe eenheidsstaat die met klompen daarover heenloopt, en dat deed de democratie, is op weg naar staatstyrannie. Daarom is het mijn voornemen om het gewestelijk leven zooveel mogelijk tot bloei te brengen. Binnen de gewesten zullen de streken recht hebben op eigen leven ; binnen de streken, steden en dorpen. Geen hooger geplaatst orgaan zal meer tot zich trekken dan noodig is om zijn taak te verrichten ; geen lager geplaatst orgaan zal trachten het gezag van het hoogere aan te tasten. Zoo moet ontstaan de vrijheid in gebondenheid, die het nationaal-socialisme nastreeft en waaruit zal voortkomen een rijke opbloei, eenheid in verscheidenheid, welke kleur en karakter moet geven aan het leven binnen Germanje.

Teveel aan vrijheid leidt tot ongebondenheid, ontwrichting en uiteenvalling ; teveel aan gebondenheid leidt naar staatsabsolutisme, tyrannie en verstikking. De juiste regeerkunst van het nationaal-socialisme zal hebben te streven naar gepaste vrijheid in gebondenheid, die hierboven is bedoeld.

Zoo zien wij dus, dat de Staatstaak en de Staatsmacht beperkt zullen blijven door den Statenbond, door de Beweging, door de arbeidsgemeenschappen en door de gewesten.

Blijft er dan wel wat over zal men vragen ? Ja, er blijft over de belangrijke taak voor den Staat om op zijn gebied al datgene te regelen en te besturen, waarvoor een centrale en eenvormige voorziening noodzakelijk is. Het zal dan ook gewenscht en nuttig zijn om een volksvertegenwoordiging te doen ontstaan, die natuurlijk niet gegrond zal zijn op politieke partijen, maar voortkomende uit Beweging, arbeidsgemeenschappen, gewesten, economisch leven, universiteiten, enz., die een waarlijke afspiegeling zijn van het volksleven in zijn rijke verscheidenheid. Hoe dat proces zich zal voltrekken, kan nu nog niemand met zekerheid zeggen ; dat zal moeten groeien uit nieuwe verhoudingen, die ontstaan in den loop der komende decennia.

De kracht van den Staat

De nationaal-socialistische Nederlandsche Staat zal een krachtig bestuurs-apparaat moeten zijn, in overeenstemming met het eerste gedeelte van het Leidend Beginsel der N.S.B., dat luidt

« Voor het zedelijk en lichamelijk welzijn van
« een Volk is noodig een krachtig staatsbestuur »

De kracht, die de Staat zal ontwikkelen, zal hebben voort te komen uit de verantwoordelijkheid van het Staatshoofd, die als Leider der Beweging verankerd is in het Volk. Dit Staatshoofd moet het vertrouwen hebben van den Führer van den Germaanschen Statenbond ; als hem dit vertrouwen ontvalt, zal hem niets anders overblijven, dan heen te gaan. Hij moet echter voortkomen uit de Beweging en gedragen worden door het vertrouwen van de Beweging. Zoo mogelijk moet hij in steeds toenemende mate het vertrouwen van het Volk winnen door de gerechtigheid zijner daden. Lukt hem dit op den duur niet, dan komt de vraag aan de orde of hij als volksleider geschikt is. Dit wil geenszins zeggen, dat het vertrouwen van het Volk steeds een goede maatstaf is voor de juistheid van de leiding. Dikwerf is het voorgekomen, dat zij, die het vertrouwen hadden, die populair waren, juist nalieten om die offers te vragen van een volk, die noodig waren om het voortbestaan van het volk te verzekeren.

Het staatshoofd kiest zijn ministers en geeft ieder zijn taak. Tusschen ministers, leiders in de Beweging, gewestelijke leiders en leiders van de arbeidsgemeenschappen, zal over vele punten wrijving ontstaan. Dit zal niet als een ongewenscht verschijnsel worden beschouwd, maar als een teeken van intens leven, dat niet kan worden gemist. Op het juiste oogenblik zal de Leider dan, ten aanzien van het twistpunt, een

uitspraak hebben te doen, die bindend is en waardoor wordt voorkomen, dat uit de hitte van de wrijving een binnenbrandje ontstaat.

Niettegenstaande de Staat dus aan vele beperkingen onderhevig zal zijn, hetgeen noodzakelijk is om het insluipen van het verderfelijke staats-absolutisme te voorkomen, zal op deze wijze naar mijn overtuiging toch een staat het leven zien, die veel doeltreffender en krachtiger zijn taak kan verrichten, dan weggelegd was voor den democratischen Staat, die de speelbal was van den z.g. volkswil, in werkelijkheid een fictie, waarachter zich verborg een aantal anonieme machten, die partij- of persoonlijke belangen nastreefden.

De z.g. souvereine democratische Staten uit de 19de eeuw, vinden hun einde in het nieuwe tijdperk, dat ontstaat in onzen tijd. Nieuwe staatsvormen zullen zich ontwikkelen in de eerstkomende honderd jaren. Hoe dat precies in zijn werk zal gaan, kunnen wij nu nog niet weten. Het bovenstaande is bedoeld als richtlijn voor het groeiproces. Wij zullen ons in onze handelingen laten leiden door deze richtlijn, voortkomende uit onze nationaal-socialistische inborst en uit den wensch en den wil de puinhoopen van den ineengestorten democratischen Staat op te ruimen en daarvoor in de plaats te stellen een nieuw gebouw, een veilig tehuis biedend aan alle Nederlanders, waar ter wereld zij ook wonen, een gebouw, dat past in het gebouwen-complex, waarin elk volk van Europa zich geborgen weet als het deelneemt aan de solidariteit van Europa, de noodzakelijke voorwaarde voor het voortbestaan van ons Continent in de eeuwen, die komen gaan.

MUSSERT.

Rede gehouden te Lunteren op 31 Juli 1942.

Toespraak van Hoofddienstleider Schmidt

Samenwerking uit kameraadschap geboren

Nu ook in den tegenwoordigen tijd steeds weer de vraag vernomen kan worden, waarom de Duitsche bezettingsautoriteiten slechts met de nationaalsocialisten samenwerken, zou ik nog eens in de herinnering willen terugroepen, dat deze kameraadschap in de kerkers der vroegere regeering is gesmeed.

Wie heeft Duitsche en Nederlandsche nationaalsocialisten gemeenschappelijk opgesloten?

Wie heeft er voor gezorgd, dat zij op de meest onwaardige wijze werden mishandeld? Wie heeft laf en arglistig weerlooze menschen neergeschoten in treincoupé's? Het is tijd, kameraden, dat wij ons deze dagen herinneren en ons deze misdrijven voor oogen stellen, om daaruit de noodige conclusies te trekken voor de hardheid van onzen politieken strijd. Deze kameraadschap, die destijds ontstond, zal haar hechtheid ook in de moeilijkste, zwaarste dagen bewijzen. Destijds is het geheele volk aangespoord tot medewerking. De kameraadschap kon evenwel slechts geschonken worden aan degenen, die voor dezelfde idee hebben geleefd en geleden.

Als derhalve destijds mannen opstonden als Colijn, die in zijn brochure « Op de grens van twee Werelden » de massa van het volk toeriep, dat de zelfstandigheid der kleine Staten wel niet zou terugkeeren, dan stond toch tusschen de regels te lezen: wij zullen wel probeeren die Duitschers te zijner tijd weer kwijt te raken en wij zullen zoo mogelijk ook bijdragen tot een Engelsche overwinning op de nationaalsocialistische krachten.

Ook de toenmalige commissaris der provincie Groningen, Linthorst Homan, wendde zich in zijn brochure « Aanpakken » tot het volk en spoorde aan tot de nieuwe orde, altoos evenwel onder zekere voorwaarden en voorbehoud.

Desondanks heeft de rijkscommissaris aan alle partijen gelegenheid gegeven, weer werkzaam te zijn. Zelfs de Marxisten meenden, dat wij op grond van onze overeenkomst met Moskou nu zelf Marxisten en vereerders van het communisme waren geworden. Uit hun schuilhoeken kwamen zij te voorschijn en ze zagen zich alweer als wereldredders met hun parool: « Proletariërs aller landen, vereenigt u. »

In dezen tijd trokken ook de oude nationaalsocialistische strijders der N.S.B. naar hun vergaderplaats te Lunteren op. Mussert richtte toen den blik van zijn strijders naar het Oosten en wekte het Nederlandsche volk op te breken met de oude methoden der pro-Engelsche gezindheid en zich te schikken naar de noodzaak der gebeurtenissen. Hij deed dat, terwijl hij alle Nederlanders opwekte nu niet meer te spreken van vijanden, maar van broeders.

De bezettende macht heeft deze ontwikkeling nauwkeurig gadegeslagen en daaruit naderhand de noodzakelijke gevolgtrekkingen gemaakt. Overal vormden zich groepen en vereenigingen, die steeds weer betoogden Duitschgezind te zijn, maar die tevens Engeland lief hadden. Deze twee harten in een borst hadden echter niets te maken met de eerlijkheid van een politieken strijd.

Sedert begin 1940 vlogen Engelsche vliegers bij nacht en ontij naar Duitschland en wierpen zelfs in Nederland, België en Frankrijk hun bommen op weerlooze menschen. De Führer waarschuwde nogmaals. Pas nadat hij had vastgesteld, dat op zijn waarschuwingen geen acht werd geslagen, viel hij ook met zijn bomeskaders aan en zette Engeland betaald, wat het Duitsche menschen had aangedaan.

In een tweede rede, die Reichsminister Dr. Seyss-Inquart op 26 Juli 1940 in Den Haag hield, spoorde hij in de volgende bewoordingen de Nederlanders tot medewerking aan: « Dat de Nederlanders nu meewerken aan den opbouw en wel als gelijkgerechtigde partner, die tot groote prestaties in staat is, is de wensch van het Duitsche volk. Het is duidelijk, dat alle Nederlanders door deze verandering worden getroffen. De toekomst zal deze toetreding der Nederlanders tot den vollen stroom der gebeurtenissen toejuichen, want het zal de Nederlanders een toestand van rust doen verlaten, die niet onvoorwaardelijk op alle gebieden meer levert dan datgene, wat een staat van rust, die licht stilstand wordt, kan bieden. Ik geloof, dat deze nieuwe opbouw aan de meerderheid van het Nederlandsche volk, vooral aan de arbeiders en de plattelandsbevolking, maar ook aan den Nederlandschen koopman en zeeman zeer veel zal bieden, namelijk medewerking aan een groot-Europeesch gebied, dat door grootheid en verscheidenheid van zijn zeden waarborg biedt tegen crisisschokken van elken aard. »

Al werd slechts door de nationaalsocialisten acht geslagen op dezen oproep, toch blijkt daaruit zeer duidelijk, dat de bezettende mogendheid zich steeds moeite heeft

gegeven het Nederlandsche volk kameraadschappelijk op te roepen tot medewerking. In dezen tijd geschiedde het ook, dat de eerste jeugdige nationaalsocialisten zich ter beschikking stelden van de Standarte Westland. Zij wisten niet op wien zij eens hun geweren zouden richten. Slechts één ding beseften zij: steeds zullen er krachten zijn, die optreden tegen het Germanendom. Deze mannen kunnen zich er ook op beroemen den grooten tijd te hebben begrepen, afscheid te hebben genomen van al, wat hun lief en dierbaar was, en tegen den wil van 90 procent van alle Nederlanders den weg der revolutie naar de nieuwe vrijheid te zijn ingeslagen.

Het uur der beslissing

De Rijkscommissaris riep bij de jaarwisseling 1940-1941 het Nederlandsche volk een voor of tegen toe.

Sneller dan menigeen had gedacht, sloeg dit groote uur der beslissing. Zoo eindigde het jaar 1940, nadat de Führer in Juli de wereld nog eens de hand had toegestoken.

Op 21 Juni 1941 gingen de legers van den Führer over tot den strijd tegen het bolsjewisme, den doodsvijand der menschheid. Het bezoek van Molotof met zijn eischen had den Führer aangetoond hoe dreigend het bolsjewisme zijn klauwen had opgeheven tegen Duitschland en daarmee tegen geheel West-Europa. Zegevierend voorwaarts stormend, beveiligden Duitsche soldaten Europa en aan hun zijde de bondgenooten. Voor de eerste maal nemen ook Nederlandsche vrijwilligers in de Standarte Westland deel aan den strijd tegen het bolsjewisme. Opnieuw wordt hier de kameraadschap aangetoond, die in de kerkers was beproefd.

Voor de politieke groepen in Nederland had nu ook het uur der beslissing geslagen, namelijk deel te nemen aan deze gebeurtenis van wereldhistorische beteekenis of zich afzijdig te houden. Zij kozen het laatste en hebben daarmee zelf hun bestaansmogelijkheid verspeeld. Op grond hiervan konden zij de meeningvorming in Nederland niet langer influenceeren, daar zij niet bereid waren zich te schikken in de noodzaak van den grooten tijd. Het is derhalve consequent en noodzakelijk dat deze politieke weg, die eenmaal als juist onderkend is, verder wordt afgelegd. Duitsche en Nederlandsche nationaalsocialisten vormen sedert dien tijd het politieke strijd- en leidersfront in Nederland.

Mussert, die reeds in September 1940 den Führer zijn denkbeelden over de vorming van een Germaanschen Statenbond had uiteengezet, besloot in de dagen van den zwaarsten Winterveldtocht in het Oosten, op 12 December, in de nieuwe rijkskanselarij te Berlijn den Führer trouwe volgzaamheid tot in den dood te beloven. Hierdoor had de nationaalsocialistische beweging onder haar leider in den loop van 10 jaar de uitsluitende aanspraak op leiding in Nederland veroverd. Bij de viering van het tienjarig bestaan te Utrecht verklaarde derhalve Rijkscommissaris, Rijksminister Seyss-Inquart, dat de N.S.B. thans de uitsluitende politieke wilsvorming voor zich mocht opeischen.

Inmiddels was het aantal der vrijwillige strijders tegen het bolsjewisme in het Oosten toegenomen. Het legioen Nederland werd in Februari opgeroepen, in het Oosten in verbitterde Winterslagen te bewijzen wat het waard was. Uit deze consequentie volgt nu ook de verdere weg van Nederland.

De gijzelaars

Vervolgens behandelde Hauptdienstleiter Schmidt enkele actueele aangelegenheden, in de eerste plaats de kwestie der gijzelaars. Hij betoogde: « Nadat de Nederlandsche bevolking door den Wehrmachtbefehlshaber, door publicaties van de pers en door openbare redevoeringen was gewaarschuwd, geen acht te slaan op het gestook van Londen en zich rustig aan zijn werk te wijden en nadat ik enkele weken geleden te Waubach deze aansporing nogmaals had onderstreept met de woorden: « Rust is de eerste burgerplicht », hebben toch snoode elementen te Rotterdam getracht een Duitschen militairen trein door een bomaanslag te doen ontsporen. Hoe erbarmelijk deze plegers van den aanslag zijn geweest, blijkt wel hieruit, dat zij hun ladingen ontplofbare stof hadden geplaatst bij een viaduct en dus wilden bereiken dat de trein naar beneden stortte. Een Nederlandsche spoorwegbeambte moest hierbij zijn leven offeren. De Voorzienigheid heeft ook hier anders beslist dan deze ellendige misdadigers hadden bedoeld.

De Wehrmachtbefehlshaber spoorde nogmaals de bevolking aan tot deelneming aan het onderzoek. Ook deze tijd verliep ongebruikt, zoodat de bezettingsautoriteiten thans gedwongen waren vijf Nederlanders als gijzelaars te doen boeten. De wetten van den oorlog zijn hard en meedoogenloos. Juist den laatsten tijd is gebleken, met welke lichtzinnigheid de Engelsche strategie optreedt.

A priori zij opgemerkt, dat het doodschieten van gijzelaars voor de eene noch voor de andere partij een aangelegenheid is, die licht kan worden opgevat. Op grond hiervan hebben de Duitsche bezettingsautoriteiten dezen stap ook zeer rijpelijk overwogen. Zij zijn zich bij de beslissing volkomen bewust van de groote beteekenis, die deze zaak uit menschelijk oogpunt heeft, en zij nemen deze beslissing uitsluitend krachtens de groote verantwoordelijkheid, die zij thans dragen in de beslissende worsteling om onze toekomst. Wellicht heeft de bewogenheid, die bij gelegenheid hiervan Nederlandsche kringen heeft aangegrepen, deze voor de eerste maal eenigszins doen aanvoelen welk een vreeselijk harde en vooral onverbiddelijke strijd om zijn of niet-zijn in het Oosten wordt uitgevochten.

In Mei 1940, toen men nationaalsocialisten doodschoot, en toen de broeder van den leider der N.S.B., luitenant-kolonel Mussert, wreedaardig werd vermoord, sloeg daarop vrijwel niemand acht. Ik zou zeer in het bijzonder de aandacht op dit feit willen vestigen, daar er thans nog Nederlanders zijn, die niet willen begrijpen dat de strijd, die in het Oosten woedt, geen oorlog is in den gebruikelijken zin der laatste eeuwen. Zij moesten toch door de reusachtige bewapening der bolsjewistische legers en den gruwelijken strijd dezer onmenschelijke horden langzamerhand tot een ander inzicht zijn gekomen.

De Rijksgedachte :

De verwezenlijking van een zedelijke idee

In dezen zin is ook den laatsten tijd veel gediscuteerd over het woord « Rijk ». Niet over het Duitsche Rijk of het groot-Duitsche Rijk, maar over een Rijk, waarvan ook Nederland deel uitmaakt. Dat een dergelijke discussie ontstaat, hangt samen met den loop der huidige gebeurtenissen. Europa, dat in het Oosten tegen het bolsjewisme strijdt en in het Westen tegen de democratieën, zoekt naar nieuwe vormen. Deze moeten dan ook de door alle Europeanen erkende lotsgemeenschap voor de toekomst effectief maken. Deze strijd, die met al zijn geestelijke uitwerking gevoerd wordt op den grondslag van volk en bloed, bepaalt dat degenen, die zich elkander nader voelen door de banden des bloeds, ook dichter bij elkaar komen en in de toekomst bijeen willen blijven. Zooals ik in het begin reeds verklaarde, mag het niet weer voorkomen, dat Duitsche en Nederlandsche soldaten tegenover elkaar komen te staan met de wapens in de hand. Het is derhalve ook nuttig dergelijke kwesties te behandelen, althans evenwel op de voorwaarde, dat zij niet afleiden van de eischen van den dag en derhalve niet wegglijden in de politiek van den dag.

Beschouwt men deze noodzakelijkheden, dan is het nuttig zich inzicht te verschaffen, wat dan wel de Reichsidee is, welke taak zij heeft en op welke wijze de afzonderlijke volken en volksstammen in deze combinatie hun ontwikkelingsmogelijkheden kunnen hebben en hun bijdrage kunnen en moeten leveren.

Wij zullen ons op dit oogenblik met deze discussies niet verder bezighouden, doch slechts twee dingen vaststellen:

Ten eerste moet men het Reich en de Reichsidee gescheiden houden van de staatsidee, d.w.z. van de zuiver organisatorische groepeering van een volk.

Het Reich is geen nationale Staat en een nationale Staat kan qua aantal niet worden opgevoerd tot een Rijk. Het Rijk is vooral de verwezenlijking van een zedelijke orde in het gebied, waarbij deze zedelijke orde naar onze opvatting door het bloed wordt bepaald. Degenen, in wie dit bloed stroomt, zijn voor dit Rijk aansprakelijk en dientengevolge moeten zij de zedelijke grondbeginselen van het Rijk in het geheele gebied toepassen voor het heil van alle deelnemers. Het Rijk is derhalve de verwezenlijking van een zedelijke idee, gedragen door een feitelijke macht.

Het Rijk heeft dus met de uitgestrektheid of met aangelegenheden van samenstelling en wijziging der eigen bevolking slechts in zooverre iets te maken als bevolking en volksgevoel bouwsteenen zijn voor de vorming van het Rijk. Het Rijk zelf fungeert evenwel als denkbeeld en vorm op hooger niveau. Of dit Rijk nu de gedaante van een Germaanschen Statenbond of een andere gedaante heeft, zal in de toekomst naar beste weten en geweten worden beslist. Nationalistische aspiraties doorkruisen de rijksidee en kunnen ten slotte leiden tot belemmering en zelfs vernietiging van het bouwwerk des Rijks.

In de tweede plaats moet worden vastgesteld, dat de idee van het Rijk in het avondland na den ondergang van het Romeinsche Rijk slechts eenmaal in werkelijkheid gestalte heeft gekregen, namelijk in het Römische Reich Deutscher Nation, dat in het hart van het vasteland de ordenende factor van Europa is geweest. Zoolang dit Rijk sterk was, hadden de volken in het Rijk of in zijn gebied hun beteekenis en deden zij zich over de geheele wereld gelden. Wat zich naderhand Reich noemde, was steeds min of meer een nationale Staat. Dit geldt ook voor het zoogenaamde Tweede Rijk.

Het groot-Duitsche Rijk, dat Adolf Hitler in 1938-1939 heeft gesmeed, en dat door de Oostmark verbinding heeft met het Donaugebied en de Alpen, vormt den grondpijler voor een nieuwe rijksordening en grijpt reeds thans in zijn ordenende macht over de staatsgrenzen heen.

Het behooren tot een werkelijk Rijk is geen zaak, waartoe men politiek kan worden overreed, want ieder Rijk is gebaseerd op een zedelijke, volksche orde. De eerste voorwaarde om tot een Rijk te behooren draagt men derhalve als lid van zijn volk met zich mee. Daarenboven moet men evenwel ook in feitelijken zin strijden voor de zedelijke ordening, die in de Rijksgedachte ligt opgesloten. Het Rijk moet derhalve in den strijd worden veroverd. Geen volk, dat deze voorwaarden niet vervult en anderzijds zijn strijdbare en leidende bijdrage voor dit Rijk levert, kan aanspraak maken eens door dit Rijk beschermd en erkend te worden. Het komende Rijk wordt geen enkel volk in den schoot geworpen, doch moet door ieder door arbeid en strijd verkregen worden.

In dezen zin moet ook de jongste rede van den leider der Nationaal-Socialistische Beweging, Mussert, worden begrepen. Deze toont heel duidelijk aan, dat de grenzen van het nieuwe Rijk niet aan Maas en IJssel liggen en verdedigd moeten worden, doch dat daarvoor Nederlandsche soldaten met Duitschers te zamen aan de Wolga en in het Oosten de grenzen van de Germaansche levensruimte moeten verdedigen. Indien kort geleden een of andere schrijver uit de uiteenzettingen van Mussert de gevolgtrekking meende te kunnen maken, dat in den Germaanschen Statenbond Oostelijke volksgemeenschappen opgenomen zouden kunnen worden, dan kan men zooveel politieke onwetendheid slechts betreuren. Het is derhalve tijd, zich deze kwestie nog eens af te vragen.

Het is ook onverstandig en het getuigt van een politiek analfabetisme, wanneer thans hier en daar nog steeds de meening opduikt, dat men de Nederlanders in het Duitsche Rijk zou kunnen opnemen. Om deze reden bestaat ook de politieke groep, die zich dit ten doel gesteld had, niet meer en behoort tot het verleden. Gij zijt Nederlanders, wij zijn Duitschers, verbonden door het gemeenschappelijk bloed en de gemeenschappelijke nationaalsocialistische idee.

Op deze bases zal eenmaal het nieuwe Rijk gesticht worden en onze trouwe kameraadschap en dapperheid dragen mede tot het ontstaan van het Germaansche Rijk bij. Wanneer wij beloven, deze wetten steeds in acht te nemen en daarnaar te handelen, dan behoeven wij ons geen zorgen te maken om het ontstaan van dit Germaansche Rijk.

Nederland's toekomst

Nu ik zoo een kort overzicht heb gegeven over groei en verleden, willen wij nog een blik in de toekomst werpen. Ook hier in Nederland moet eenmaal een nationaalsocialistische leiding de staatkundige verantwoordelijkheid overnemen. De tijd zal komen, dat deze strijders naast hun politieke leiding ook op verantwoordelijke wijze de staatkundige functies moeten leiden. Meent nu niet, Nederlandsche nationalsocialisten, dat dit een verlichting van uw arbeid zal vormen, of dat daardoor uw politieke strijd ook maar onbelangrijk zou worden. Integendeel!

Wat thans geschiedt, gebeurt voor rekening van de bezettende overheid. Dan zal het tijdstip komen waarop gij voor alles volkomen verantwoordelijk zult zijn. Wij zijn hier als nationaalsocialisten geplaatst om met u te zamen dezen weg in het belang van uw volk, doch ook in het belang van het Duitsche volk, af te leggen. Niemand zal ons kunnen verwijten, dat wij hebben stilgezeten. In deze twee jaren der bezetting hebben de verantwoordelijke mannen hun beste kunnen gegeven en steeds in den zin van toenadering gestreden. Het zich alleen uitspreken met den mond heeft voor ons, nationaalsocialisten, geen waarde, en dat heeft bij ons geen weerklank gevonden. Slechts zij, die bereid zijn met ons te allen tijde schouder aan schouder te staan, zullen onze kameraadschap genieten. Gij hebt uw Nederlandsche volk boven alles lief, ook wij hebben het in dezen tijd leeren waardeeren. Honderden van deze jonge idealisten dekt thans reeds de bruine aarde van het Oosten. Meer dan 10.000 doen hun plicht. Honderdduizend ingeschreven Nederlandsche nationaalsocialisten ijveren en werken voor de vernieuwing van hun volk en de nog grootere Germaansche gemeenschap.

Wanneer ik hier als vertegenwoordiger der Duitsche nationaalsocialisten de Nederlandsche kameraden dank zeg voor hun opofferenden arbeid, dan zult gij begrijpen dat ik daarbij in het bijzonder mijn nationaalsocialistische Duitsche kameraden herdenk en hun voor hun opofferenden arbeid van ganscher harte dank.

Zoo is onze nationaalsocialistische kameraadschap gebleken en zij zal dag voor dag steeds weer opnieuw blijken. Eens zullen alle redelijke menschen wakker worden geschud.

De driehonderdduizend Nederlandsche arbeiders, die thans reeds in Duitschland werken en daar hun plicht doen, hebben eveneens deze hun nog onbekende roepstem gevolgd. Vele jonge Nederlanders zijn bereid den oorlogstijd voor hun eigen ontwikkeling te gebruiken om binnenkort eveneens naar Duitschland te gaan. De Duitschers zijn geen onmenschen, want zij verheugen zich over iederen arbeider, die tot hun Germaansch ras behoort. Echter verlangen zij de hoogste kameraadschap en plichtsvervulling, zooals zij het van den Führer hebben geleerd. Zij die op het oogenblik in Duitschland hun blik vergrooten en hun kunnen vermeerderen, zullen eens dankbaar zijn voor dezen tijd, dien zij in Duitschland mochten doorbrengen. Schudden wij derhalve als nationaalsocialisten de jonge revolutionnairen wakker, opdat zij zich het groote gebeuren waardig toonen.

De Nederlandsche Arbeidsdienst neemt de jonge lieden op en voedt hen op tot kameraadschap en gemeenschapsgeest.

Het Nederlandsche Legioen roept de activisten op, in het Oosten te strijden. De Standarte Westland, die reeds in den veldtocht in het Oosten in 1941 en thans opnieuw lauweren aan haar roemrijke vaan kon hechten, heeft plaats genoeg voor goede soldaten.

Het Duitsche leger, de Duitsche marine en de Duitsche luchtmacht verheugen zich eveneens, wanneer jonge Germanen, die nog in deze groote worsteling willen laten zien wat zij waard zijn, zich bij hen aanmelden.

Wij gelooven derhalve aan onze toekomst en wij weten, dat eens ook hier in Nederland deze nationaalsocialistische idee zal doorbreken.

Laat ons aanpakken en ons werk ter hand nemen. Nooit moede ons voor de gemeenschap op te offeren, vrij van haat, steeds slechts in vereering van ons eigen volk, willen wij onzen plicht doen.

De waardeering kan en zal niet uitblijven. De gebeurtenissen van den dag vertroebelen onzen kijk op de toekomst niet. De oorlog moet en zal zegevierend voor het nationaalsocialisme gewonnen worden. De oude wereld echter moet en zal sterven. Zoo zal ook het Westen veilig en hecht in de hand van den Führer liggen en elke eenling bereid zijn, zijn leven te geven voor de veiligheid van dit gebied.

Houdt daarom, nationaalsocialisten, de kameraadschap, die in gevangenissen en veldslagen op de proef werd gesteld, hoog. Houdt u met elken afzonderlijken volksgenoot bezig en strijdt om hem, brengt hem in onze organisatie, dan zal het tijdstip niet ver zijn, waarop eenmaal ook in een door Nederlandsche nationaalsocialisten geleid Nederland en in kameraadschap met het Duitsche nationaalsocialisme gesteund, en bevochten door de Duitsche Weermacht, datgene zal ontstaan, waarnaar wij allen met verlangen uitzien:

een groote gemeenschap in Germaansch gebied,

ieder zijn vaderland beminnend,

doch zich onderwerpend aan de hoogere wetten der orde.

De krachtsverhouding tusschen de strijdende machten

Hauptdienstleiter Schmidt liet den kringen, die nog steeds verblind staren op de door de vijandelijke agitatie verbreide getallen, ten einde daaruit een overmacht van de vijandelijke mogendheden over de Spilmogendheden af te leiden, op indrukwekkende wijze de werkelijke machtsverhoudingen zien, zooals deze na de geweldige successen van Duitschland, Italië en Japan zich thans voordoen. Nu Britsch-Indië met zijn 358 millioen menschen zich gereed maakt, zijn lot zelf in handen te nemen, en China met zijn 440 millioen menschen volkomen van Engeland en Amerika is afgesneden, alsook na het verlies van Nederlandsch-Indië, zijn bijna een

NSB - M 21/e

milliard menschen niet meer voor het oorlogspotentieel der vijandelijke mogendheden beschikbaar. Terwijl anderzijds de meeste Chineezen en volksgemeenschappen van den Indischen en Stillen Oceaan — behalve Australië — thans reeds ingeschakeld zijn in het oorlogspotentieel van het verbonden Japan. Aldus staan tegenover de 50 millioen Engelschen, die zich verbonden hebben met de strijdkrachten van Noord-Amerika ten getale van 130 millioen, waarvan ten hoogste nog 50 tot 60 millioen beschikbaar zijn, veel meer dan een milliard menschen, die hun arbeidskracht voor de Spilmogendheden geven. Daartegenover is van de bevolking der Sowjet-Unie reeds bijna de helft voor den tegenstander uitgeschakeld en begint voor ons te werken.

Met een blik in de toekomst eindigde Hauptdienstleiter Schmidt in onwrikbaar vertrouwen op de overwinning.

Het is dus nog slechts een kwestie van tijd wanneer bolsjewieken en plutocraten hun wapens zullen moeten neerleggen. In het Oosten gaat het bolsjewisme reeds zijn vernietiging tegemoet, in het Westen voeren de Duitsche duikbooten en vliegtuigen hun harden en voortdurend met succes bekroonden strijd tegen de ravitailleeringsscheepvaart van Engeland en Amerika.

Eens zal het tijdstip komen, waarop het groote Engeland door het lot gedwongen zal worden, de rol van het kleine Malta over te nemen. Het is algemeen bekend, dat thans reeds de rijke plutocratenzonen en -dochters met hun familieleden naar Canada vertrekken.

Moge thans nog de Engelsche luchtmacht hier en daar steden en daarmede oud Duitsch cultureel bezit vernietigen, eens zal het tijdstip komen waarop wij met een enormen bommenregen Engeland zullen aanvallen.

Iedere bom, die thans op Duitsch of bezet gebied wordt geworpen, zal eens duizendvoudig worden vergolden. Engeland zal dan, evenals Malta, nog slechts een aanlegplaats zijn voor uiteengeslagen convooien. Wij willen echter den Almachtige bidden, dat Hij ons de bestraffing en terechtwijzing van Amerika voor al deze roekelooze daden, die Amerika onder Wilson tot en met Roosevelt heeft bedreven, zal overlaten. Het zijn toch ten deele menschen van ons bloed, die door rijkdom verblind, geen cultuur meer dienend, het avondland ontrouw geworden zijn en zich als afvallige zonen thans tegen hun moeders in Europa verheffen. Ook met deze krachten zullen wij het den een of anderen dag klaar spelen.

Dan zal het tijdstip komen, waarop het avondland in oude schoonheid weer zal opstaan, de edele kunsten weer zullen beoefend en der menschheid een lange vrede zal zijn beschoren.

Adolf Hitler heeft ons dezen weg reeds sedert 20 jaren gewezen en is ons moedig en zeker voorgegaan. Wij willen hem getrouw volgen en den strijd op ons nemen, vooraan het volk van 92 millioen Duitschers, dat zich offerend in den strijd werpt, teneinde daardoor den weg te banen voor de vrijheid van het reeds zoolang onderdrukte Europa.

Indien gij, kameraden, mij nu vraagt : hoe lang duurt de oorlog nog ? dan kan ik daarop slechts antwoorden : tot aan de overwinning.

Overwinnen zal het nationaal-socialisme in ieder geval. Wij zullen de laatste bataljons in het veld brengen en daarmede ook den een of anderen dag deze worsteling beëindigen. Smeeken wij van den Almachtige den zegen af voor den Führer, Adolf Hitler, en voor al zijn soldaten.

Sieg Heil!

De buitengewoon goed geslaagde bijeenkomst werd besloten met het zingen van de Duitsche volksliederen en de zesde strophe van het « Wilhelmus ».

Drukkerij « Volk en Staat » N.V. Uitgeverij De Schelde (Beh.-Alg. Direkt. K. Peeters), Somersstr. 22, Antw. (942).